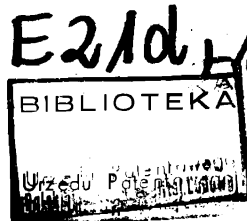

1 lutego 1927 r.

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 4631.

Adolf Baron
(Bytom, Niemcy).

Kl. ~~5c 4.~~
5c 15/00

Podatna obudowa, złożona ze stempli żelbetowych.

Zgłoszono 10 sierpnia 1923 r.
Udzielono 10 kwietnia 1926 r.

Przedmiot wynalazku niniejszego stanowi podatna obudowa przeznaczona głównie do chodników. Znamionuje się stosowaniem stempli żelbetowych, połączonych parami z kapami betonowymi, drewnianymi lub żelaznymi i rozpartych wielokrotnie między sobą wzdłuż chodnika.

Załączony rysunek uwidocznia, tytułem przykładu, jeden z możliwych sposobów wykonania wynalazku.

Fig. 1 uwidocznia wykonany stempel w widoku w kierunku chodnika, fig. 2 przekrój poprzeczny przez II—II fig. 1; fig. 3 część środkową stempla, widok od wewnątrz chodnika, w podziałce większej, a fig. 4 wiązania usztywniające dwóch stempli.

Stempel 1 składa się z dwu przesuwalnych części: dolnej 2 i górnej 3. Do części

dolnej 2 przymocowane są sworzniami 4 łubki 5, wystające ponad koniec dolny części 3, z wycięciami 6, w których ślizgają się tkwiące w części górnej sworznie 7 i zapewniają należyte wzajemne prowadzenie obu części stempla. Do powiększenia pewności prowadzenia, służą dwa sworznie 8 wpuszczone wzdłuż stempla części górnej 3, wystają poniżej dolnej jego części 2 i sięgają w rurki 9, umocowane w części dolnej 2 stempla. Odstęp pomiędzy częściami stempla dolną 2 i górną 3 wypełnia się przeznaczonemi do zgniecenia klockami drewnianymi 10, 10.

Stempel 1 wykonany jest z betonu z wkładkami żelaznymi 11 z lin lub drutów i ma (fig. 2) trapezoidalny przekrój, którego szersza podstawa jest zwrócona na zewnątrz. Na stronie zewnętrznej obie po-

łowy stempla z mocowane są jeszcze żebrami 12 o grubości wzrastającej ku miejscu połączenia tych części (fig. 1), przyczem te żebra usztywniające są również wyposażone w uzbrojenia żelazne.

Składanie obudowy odbywa się w sposób zwykły. Każde dwa przeciwległe sobie stemple łączą kapę 13, najpraktyczniej również żelbetową. W tym wypadku koniec górny stempla 3 zaopatruje się w zaokrąglony czubek, a odpowiadający mu koniec kapy 13 w odpowiednie wgłębienie, co zapewnia przegubowe połączenie kapy ze stemplami. Zamiast żelbetowej (fig. 1), można jednak stosować łączone parami stemple kapę drewnianą 13¹ albo belką żelazną 13² (fig. 4). W ostatnich dwu wypadkach czubek stempla wyposaża się w dwie boczne szczęki 14, które przy posługiwaniu się kapami drewnianymi tworzą łożysko półwalcowe, a przy belkach żelaznych łożysko prostokątne.

Stemple ustawiają się po obu stronach chodnika i usztywniają między sobą, sposobem uwidoczonym na fig. 4 zapomocą dwu rodzajów rozpór, a mianowicie środkowych 15, najwłaściwiej w postaci okrągłych kłoców, powinny one bowiem posiadać pewną podatność, tudzież rozpór górnych i dolnych 16—16 również drewnianych albo żelbetowych, tutaj bowiem podatność nie jest potrzebna. Rozpory 15 sięgają zachodzącymi na siebie odpowiednio ściętymi końcami, jak to uwidoczono na fig. 2, pod żebra 12. Są tu one dostosowane do odstępu pomiędzy końcami żeber, odgrywając rolę podobną, jak wkładki 10, i ulegając rozgnieceniu podczas zbyt silnego obciążenia stempla. Rozpory 16 opierają się pod kątem rozwartym o boki stempli. Dla zapobiegania bocznemu ich wyslizgiwaniu się zaopatrują się w odpowiednich miejscach, w boczne wieszaki 17, czyniące z przeciwległymi częściami odpowiednich powierzchni bocznych podpory kąt płaski, w który rozpory 16 sięga odpowiednio ścię-

tym swym końcem, spoczywając prócz tego końcem na występujące nazewnątrz żeberko 18 (fig. 4), przylegające u dołu do półki 17.

Skoro chodzi nie o obudowę zwykłych chodników, lecz o wysokie filary, natenczas stemple można wykonywać z trzech części.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Podatna obudowa złożona ze stempli żelbetowych, znamienna tem, że, stemple połączone ze sobą parami zapomocą drewnianych, betonowych lub żelaznych kap (13), wzajemnie są usztywnione rozporami na różnych poziomach w kierunku podłużnym.

2. Stempel żelbetowy według zastrz. 1, znamienny tem, że składa się z dwu lub kilku części (2, 3), połączonych zapomocą łubków i sworzni (5, 7), przyczem te części opierają się o siebie wkładkami drewnianymi.

3. Stempel według zastrz. 2, znamienny tem, że wzajemne połączenie części (2, 3) stempla uskuteczniają czopy (7), wpuszczone w jedną z części stempla, które sięgają w wykroje podłużne (6) w łubkach (5), przymocowanych do drugiej części stempla.

4. Stempel według zastrz. 2, znamienny tem, że połączenie uskutecznia wpuszczony w górną część stempla w kierunku podłużnym sworznię (8) sięgający w odcinek rurowy (9), wpuszczony w część dolną stempla.

5. Stempel według zastrz. 1, znamienny tem, że części stempla (2, 3) mają w przekroju poprzecznym kształt trapezoidalny i wzmocnione są na stronie szerokiej żebrami usztywniającymi (12) o grubości wzrastającej ku środkowi.

6. Obudowa według zastrz. 1, znamienna tem, że umieszczone rozpory boczne w miejscu połączenia części stempla (2, 3),

składają się z klocków drewnianych (15).

7. Obudowa według zastrz. 1—6, znamienna tem, iż zastosowano w niej obok drewnianych rozpór środkowych (15), również drewniane albo betonowe rozpory (16), opierające się końcami o części boczne stempli.

8. Stempel według zastrz. 5, znamien-

ny tem, iż posiada umocowane na bokach skośnych łapy (17) tudzież umieszczone pod niemi poduszki (18), które zapewniają należyte położenie rozporom.

Adolf Baron.
Zastępca: M. Skrzypkowski.
rzecznik patentowy.

